

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.074 van 17 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 november 2008 en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die loco advocaat L. POELMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2000 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 7 februari 2001 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 maart 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf waarbij de asielpcedure van verzoeker wordt afgesloten.

Op 16 mei 2002 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt geen beroep in tegen dit bevel.

Op 8 augustus 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 18 december 2003 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 januari 2004.

Op 19 januari 2004 dient verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State.

Op 14 juni 2006 verwerpt de Raad van State dit beroep bij arrest nr. 160.051.

Op 22 juni 2005 dient verzoeker een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 10 augustus 2006 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 9 november 2006 dient verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State.

Op 13 juni 2008 dient verzoeker zowel een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 27 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Op 12 november 2008 wordt deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 09.11.2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, zicht op werk heeft, duurzame sociale bindingen heeft opgebouwd, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op

22.03.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer 4 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Voorts beweert de advocaat dat zijn cliënt getolereerd werd op het Belgisch grondgebied omdat er "tot op heden niets ondernomen werd ten aanzien van verzoeker" en dat betrokkene derhalve zijn regularisatieaanvraag in België mag aanvragen. Betrokkene heeft echter op 07.02.2001 een Bevel om het Grondgebied te Verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij nog steeds illegaal in het land verblijft, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Verzoeker stelt dat hem op 12 november 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing. Een kopie hiervan bevindt zich niet in het dossier.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste en een derde middel aan die luiden als volgt:

"Eerste middel

Onverminderd alle andere middelen, aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier, of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt verzoeker de Volgende middelen tot nietigverklaring voor:

"eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve akten, doordat de bestreden beslissing onvoldoende en gebrekkig gemotiveerd is, alsmede schending van de beginselen van behoorlijk bestuur."

De bestreden beslissing heeft de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker heeft nochtans uitdrukkelijk verwezen naar de problemen welke hij ondervonden heeft in zijn land van herkomst.

Meer bepaald heeft hij o.m. melding gemaakt van zijn arrestatie door de politie en doodsb bedreigingen waarvan hij het slachtoffer was.

Concluant is dus niet in de mogelijkheid naar zijn land van herkomst terug te keren omdat hij terecht vreest voor zijn leven indien hij naar Turkije zou terugkeren.

Dit is wel degelijk een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van de wet van 15.12.1980.

Voorts wordt gesteld de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 alinea 2 van de wet van 15.12.1980.

Er werd een uitgebreid dossier met getuigenverklaringen neergelegd, waaruit blijkt dat hij zeer veel inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de Belgische maatschappij en dat hij een ruime vriendenkring heeft uitgebouwd.

De getuigen leggen er de nadruk op dat hij een betrouwbaar en vriendelijk persoon is die de Belgische wetten respecteert.

De aangevoerde argumenten van integratie dienen wel degelijk onderzocht te worden in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf, zoals deze door betrokkene werd ingediend.”

“Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Deze wet schrijft voor dat een administratieve overheid haar beslissingen uitdrukkelijk moet motiveren, zoniet worden ze buiten toepassing gelaten.

Concreet betekent dit dat men de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten gronde liggen. Verder moet de motivering afdoende zijn.

Vage en niet dienende verklaringen, onjuiste, niet-valabele en gestandaardiseerde motiveringen zijn niet voldoende.

(VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VAN HEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, TVR, 1993/2, 67-71.)

De bestreden beslissing is in feite niet gemotiveerd, hoogstens kan men spreken van een stereotype motivering.”

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het eerste middel van verzoeker niet dienstig is. Verwerende partij duidt erop dat de asielprocedure van verzoeker met een negatieve beslissing werd afgesloten wegens een tegenstrijdig en frauduleus asielrelaas. Deze argumenten kunnen bijgevolg bezwaarlijk in acht worden genomen bij het onderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker voert bovendien geen concrete elementen aan die zijn argumenten aannemelijk maken. Tevens wijst verwerende partij erop dat de integratie van verzoeker noch zijn gezins- en familieleden, de bestreden beslissing in de weg staan. Verzoeker kan immers geen rechten putten uit illegaal verblijf. Artikel 8 van het EVRM is niet absoluut en staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Verwerende partij stelt bovendien dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en wijst op de ruime discretionaire bevoegdheid die de overheid ter zake bezit.

Ook met betrekking tot het derde middel stelt verwerende partij dat de bestreden beslissing niet onredelijk werd genomen. Verzoeker laat bovendien na om voldoende toe te lichten op welke wijze de formele en materiële motiveringsplicht werden geschonden.

2.1.3. Verzoeker volhardt in de repliekmemoire in hetgeen werd uitgezet in het initiële verzoekschrift.

2.1.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit voorts kritiek op de motieven van de beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voert in zijn aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“Om uiteindelijk paal en perk te stellen aan zijn situatie wenst verzoeker beroep te doen op artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet om alzo zijn verblijf alhier te kunnen legaliseren op basis van duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen.

Hoewel verzoeker illegaal op ons grondgebied verblijft wordt hij alhier getolereerd aangezien hij zich wel degelijk profileert in de lokale samenleving en hierbij niet onopgemerkt blijft

Niettegenstaande zijn illegaal verblijf werd tot op heden niets ondernomen t.a.v. verzoeker. Er is wel degelijk sprake van een tolerantie.

Dat in hoede van verzoeker zeker sprake is van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten.

Dat zodoende de Minister van Binnenlandse Zaken onmiddellijk positief mag én kan beschikken.

Dat de integratie van verzoeker zeker duurzame sociale bindingen heeft teweeggebracht die hij gedurende zijn verblijf alhier ontwikkeld heeft en ook op deze basis kan geregulariseerd worden conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft namelijk vanaf zijn aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin hij zich wel degelijk profileerde en hierbij niet onopgemerkt bleef;

Vooreerst was verzoeker zich maar al te goed bewust van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook inhield dat hij één der landstalen zo snel mogelijk diende aan te leren en daarom heeft hij kost noch moeite gespaard om zich zo snel mogelijk de Nederlandse taal eigen te maken.

Dat verzoeker over een uitstekende actieve als passieve kennis van het Nederlands beschikt.

Op sociaal vlak heeft verzoeker zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit heeft hij een vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hem willen steunen en helpen.

Dat deze Belgische vrienden en kennissen verzoeker als een aangename en gedreven persoon leerden waarderen.

Dat juist door zijn intense ommegang mét Belgen en uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, zijn vrienden en kennissen van verzoeker dan ook willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain beschouwen.

Verzoeker komt bij de Belgische bevolking helemaal niet over als een profiteur maar hij is een integere persoon die een diepe en positieve indruk nalaat en waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld van kan aannemen.

Op arbeidsvlak mag niet onopgemerkt voorbijgaan dat het voor verzoeker enorm belangrijk is dat hij ook in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien. Helaas mag hij maar werken vanaf het ogenblik hij hier reglementair verblijft.

Bovendien is verzoeker voor al die tijd dat hij al in ons land verblijft nooit in aanraking gekomen met het gerecht. Verzoeker heeft ook een blanco strafregister.

Dat gelet op het voorgaande er zonder twijfel kan gesteld worden dat verzoeker op zeer intense wijze zal overgaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zal eigen maken en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van verzoeker geenszins kan getwijfeld worden.

Dat verzoeker U derhalve tevens verzoekt, op grond van menselijkheid, billijkheid en redelijkheid, om reeds te willen overgaan tot de regularisatie van zijn verblijf.

Om één en ander omtrent deze aanvraag te kunnen natrekken kan desnoods en voor zoveel als nodig een politieel onderzoek bevolen worden.

Zeker zijn er aldus voldoende redenen om toepassing te maken van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de ontvankelijkheid : uitzonderlijke omstandigheden

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd.9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

Dat ook in het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier kan geïnterpreteerd worden.

Dat ten eerste verzoeker zijn centrum van belangen hier in België ligt nu hij zijn leven alhier opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Hij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M..

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij» beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soort geval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoeker zeker een combinatie van elementen zijn.

Zo verblijft hij alhier 7 jaar en 8 maanden, er is zeker sprake van een goede integratie, verzoeker spreekt de Nederlandse taal,....

Al is de wet van 22/12/1999 niet toepasselijk op zich aan de situatie van verzoeker, toch geeft zij aanduidingen over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk de wet van 22/12/1999 opgeroepen in regularisatieprocedures gebaseerd op artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980 (o.a., RvS, 6 maart 2001, Rev. dr. Etr., 2001,217).

Dat verzoeker aan de voorwaarden vervult en zodoende bevindt hij zich dus ook in een identieke situatie als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22/12/1999.

Dat deze argumentatie kan weerhouden worden bij toepassing van het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men zich de vraag kan stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Verzoeker heeft er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten."

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoeker uit in het eerste en derde middel kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat verwerende partij stelt dat de door verzoeker aangebrachte elementen, waaronder de arrestatie door de politie en de doodsbedreigingen in Turkije, alsook zijn elementen van integratie, geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Bovendien stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing enkel een standaardmotivering wordt aangehaald.

In de bestreden beslissing worden de motieven ervan opgesomd, namelijk dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen, dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure, dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten en dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput.

Betreffende de problemen die verzoeker zou ondervinden in zijn land van herkomst, wordt vastgesteld dat verzoeker hiervan geen melding heeft gemaakt in zijn aanvraag van 13 juni 2008, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het middel. De bewoordingen van deze aanvraag worden hierboven weergegeven. Hieruit blijkt nergens een verwijzing naar problemen in het land van herkomst, naar arrestaties of doodsbedreigingen. De verwijzing naar de "onmenselijkheid" van een terugleiding naar de grens, betreft verzoeker in zijn aanvraag duidelijk op zijn integratie in België. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister niet antwoorden in de beslissing op de problemen in het land van herkomst en diende hij dit ook niet te doen. Tevens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het afgewezen asielrelaas van verzoeker.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn verblijf en integratie van die aard is dat het voldoende is om een machtiging te verkrijgen, stelt verwerende partij terecht dat dit louter het resultaat is van verzoekers eigen houding aangezien hij na afwijzing van zijn asielaanvraag geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker aanvoert dat de door hem aangebrachte elementen van integratie door verwerende partij ten onrechte niet worden aangenomen als buitengewone omstandigheden, dient te worden opgemerkt dat de Raad vaststelt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft aangetoond dat zijn integratie het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoeker in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817). De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht

en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotiepe of standaard motivering. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste en derde middel zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt :

“Tweede middel,

afgeleid uit de schending van de wet van 29.7.1991 betreffende de formele motivering van de administratieve akten, doordat de bestreden beslissing onvoldoende en gebrekkig is gemotiveerd, alsmede schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Rekening houdend met de gegevens van de zaak zoals hierboven vermeld meent verzoeker voorts dat de bestreden beslissing ook tekortgeschoten is aan de vereisten gesteld door het redelijkheidsbeginsel (zie o.m. R.v.St., nr. 28894, 24 november 1987; R.v.St., nr. 46.329, 1 maart 1994; R.v.St., nr. 64.139, 22 januari 1997) en het zorgvuldigheidsbeginsel, beiden algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het redelijkheidsbeginsel beperkt discretionaire bevoegdheden enkel doordat het niet duldt dat hetgeen beslist is, in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten waarop het besliste.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe dat oordeel over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt, en er in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is.

(R.v.St., nr. 64.139, 22 januari 1997).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat als motieven opgegeven feiten werkelijk bestaan en op zich rechtens relevant zijn, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de beslissing welke op de grond ervan genomen is (R.v.St., nr. 47.148, 3 mei 1994, Arr. R.v.St., 1994).

Er is schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing genomen wordt op grond van de motieven die weliswaar rechtens relevant aanvaardbaar en feitelijk juist zijn, maar waartegenover hetgeen beslist is in kennelijke wanverhouding staat (R.v.St., nr. 46.329, 1 maart 1994, T.Gem., 1995, 143; Arr. R.v.St., 1994).

Het middel is gegrond.”

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker nalaat op voldoende wijze uiteen te zetten op welke wijze de voornoemde bepalingen werden geschonden. Bij verwijzing naar vaste rechtspraak van de Raad stelt verwerende partij dat de bestreden beslissing geenszins kennelijk onredelijk werd genomen.

2.2.3. Verzoekster volhardt in de repliekmemorie in hetgeen werd uitgezet in het initiële verzoekschrift.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het eerste en derde middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met

